

הצבר

הדבר הראוי ביותר לציון לגבי הזמן, הוא עצם היותו כה יחסי מן המוסכמות הוא, וזכרונות רבים חול-סים בראשו של האדם הטובע; וכן, אין זה מן הנמנע, שעלול האדם לסקור טרשת חיזורין בשלמותה, תוך כדי חליצת כסיותו.

וואת בדיוק עשה טריסדיל, בעמדו ליד השלחן, במעון הרהקים שלו. על השולחן, בתוך עציץ-חרסינה אדום, עמד צמח ירוק נדיר. הצמח התייחס למשי-פחת הצברים, עלי משוש ארוכים, שני עו תמיד בתנועה מרמזת אפנית, לרוח הקלה ביותר, קישטוהו.

ידידו של טריסדיל, אח הכלה, עמד ליד המגון, קובל על שנעזב לשתות ביחידות. שני הגברים היו לבושים חלי-פות ערב. לולאות הסרטים הלבנים ככוכבים בדשי מעליהם, הבחיקו בקד-רות הדירה.

סוקר היה טריסדיל, תוך כדי התירו-באטיות את כפתורי כסיותיו, בסקירה מהירה וצורבת, את מאורעות השעות האחרונות. נראה, היה, שריח הפרחים, שנצטברו בכנסיה בערמות בשמיות, עוד עלה באפו, ושארן המולת אלפי קולות, מעורבים ברשרוש שמלות, עדיין זמזם באזניו; ובעיקר חוזרות היו ונשנות בתוקף מלותיו של הכומר, שני אמרו בעצלתיים, ושקדשו אותה לגבר אחרי מבלי להשיב.

מנקודת מבט אחרונה, ונואשת זו, התאמץ עדיין, כאילו נעשה הדבר לחלק בלתי-נפרד מהלך נפשו, להגיע לסברה כל שהיא, כיצד ומדוע אבדה לו. מזור-עזע קשות על-ידי עובדה בלתי-פשר-נית זו, מצא את עצמו, לפתע, עומד פנים אל פנים עם דבר שלא נקרה לו בדרכו מעודו — תוך תוכי נשמתו הערטילאית האמיתית. הוא ראה, כיצד הפכו כל בגדי האנוכיות והעמדת הפנים שלבש, והיו לפתע לבלואי סוכות. חל-חלה אחותהו למחשבה, שעוד קודם לכן, נראתה כסות נשמתו לאחרים, על-בה ושחוקה. שחצנות ויוהרה? אלה היו החוליות בשיריונו, ועד כמה חפשיה משתיקן גם יחד היתה היא תמיד... אבל מדוע...?

בהתקדמה לאטה בכנסיה, ליד השו-רות, בכיון לבמה, הרגיש עליצות זו-עפת, לא יאה, ששימשה לחזקו במקצת. סבור היה, שחירורגה נבע ממשכבותיה הנתונות לאחר מלוח שלו עמדה למסור את עצמה. אך גם נחמה פורתא זו נשמטה הימנו. בראותה את מבטה המר-

רם, המהיר והזך, שנתנה בגבר כאשר אחז הלזה בידה, ידוע גם ידע, כי נשכח הוא. לפנים היתה נועצת בו אותו מבט עצמו, והוא עמד יפה על טיבו. אכן, יהירותו התערערה; משענה האח-רון התמוטט. מדוע נסתיים הענין בכך? והם, הרי אף לא רבו ביניהם...

בפעם האלף העביר מחדש במחשבי-תו את סדרת מאורעות הימים האחר-רונים, עד איתו פרק זמן, שחל בו המפנה הפתאומי.

בעיניה, גבוה היה משכמו ומעלה, והיא העלתה על כס רם ונשא; ובי-רוממות מלכותית קבל הוא את הערי-צתה. היתה זו קטורת מאד ערבה אשר הקטירה לפניו; קטורת כה צנועה (אמר לעצמו); כה ילדותית ונערצה, וכל כך (מוכן היה, לפנים, להשבע) אמיתית וכנה. היא העטתה אותו במסי-פר בלתי מצוי של תכונות נשגבות, מדות וכשרונות נעלים, והוא בלע את מנחתה כמדבר הצמא הסופג את מימי הגשם, מבלי ליתן תמורתם כל הבטחה לשגשוג נטע או להפרחת זרע.

נוצף, משך טריסדיל בחזקה בש-פולי כסיתו האחרונה, ואותה שעה חזר, לפתע, וראה לפניו ברורות, את המקרה בו הגיעה יהירותו האיוולת, הנספדת במאוחר, לשיאה.

המקרה אירע אותו לילה, כאשר בקש אותה לעלות על כסאו הרם, ול-קחת חלק בגדלותו. כעת, מפאת הכאב, מנע עצמו מלהגות בזכרון יפיה המשכ-נע אותו ערב, בגלי שורה המתנופף, בחן פניה הצנוע ודבורה הרך. אבל דיים היו בשעתם לעוררו ולהביאו לידי כך שיבקש את ידה. בשעת שיחתם זו אמרה:

„וקפיטן קרוטרס ספר לי שאתה שולט בשפה הספרדית כיליד הארץ. מדוע הסתרת הישג זה ממני? היש דבר שאינך בקי בו?“

אליבא דאמת, קרוטרס זה שוטה גמור היה. יתכן מאד שהוא (טריס-דיל) חטא בזה שצטט במועדון איוה פתגם קסטילי עתיק וקולע, שחטט והר-ציא מתוך התוספתות בגבי המלוניים (לעתים, אשם היה במעשים כגון אלה). קרוטרס זה, שנמנה על אותם ממע-ריציו שלא עצרו ברוחם, היה אותו אדם שהפליג בערכה של בקיאות מפקד-פקת זו שהוצגה לראיה.

אך, דא עקא! קטורת הערצתה ערבה היתה, ומחניפה עד למאד. הוא לא הכחיש את הידענות שיחסו לו, ולא

מחה כאשר שורה מסביב למצחו את זר הדפנה הכוזב של חכמה ספרדית זו. הוא הניח לזר לפאר את ראשו המ-נצה, מבלי שירגיש, בתוך כריכתו הר-כה, בחורו של הקוץ שנועד לדקרו מאוחר יותר.

כה שמחה, כה בישנית וכה נרגשת היתה היא! עד כמה נרעשה, כצ-פור שנלכדה בפתח, כאשר הניח לרג-ליה את כל חוסן עצמתו! נכון היה להשבע עתה, כאן, שענייה הביעו הסי-כמה ברורה; אבל היא, בצניעותה, לא השיבה גלויית: „אשלח לך את תשובתי מחר“, היא אמרה; והוא, המנצח הבוטח רבי-החסד, נעתר לדחוי, בבתי-צחוק על פניו.

למחרת, חכה בחודריו לתשובה, בקור-צרות. בצערי היום הופיע בפתח ביתו משרת, והשאיר את הצבר המזור בע-ציץ-החרסינה האדום. כל אגרת לא היתה מצורפת, רק תו בלבד, הנושא שם זר, ברברי או בוטני, הוא חכה עד הלילה, אך לשוא. גאותו הפגועה ויהי-רותו הרבה מנעו אותו מלבקשה. כעבור יומיים נפגשו במסיבת-ערב. הם דרשו אחד בשלום השני בנוסח רב. נרגשת, הסתכלה בו בתמהון וכמיה. הוא היה אדיב, אבל קשות, ומחכה להסברה. במימיות נשיית קלטה את הרמז בדרך התנהגותו, והפכה לכפור ושלג, וככה פערה התהום פיה, שהלכה והתרחבה ביניהם. כמה שנה? במי היה האשם? נזכא עתה, ביקש את המענה בין תלי-הרבות הונאת-עצמו. אילו...

קולו של הגבר השני בחודר, שפרץ בתרעומת למחשבותיו, עוררו.

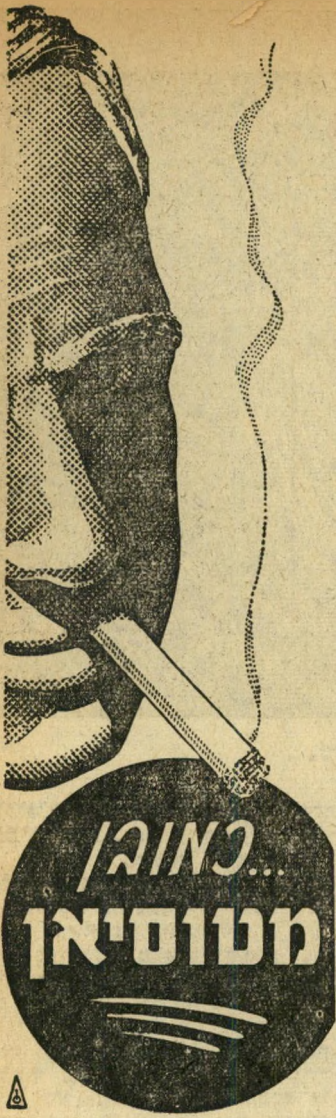
„לעזאזל, טריסדיל, מה לך? אתה נראה כה עלוב, כאילו אתה עצמך הו-בלת לחופה, שעה שהיית מסייע בלבד. הסתכל נא בי; גם אני שותף הייתי למעשה זה, ובאתי ממרחק אלפיים מיל, כל הדרך מדרום-אמריקה, בספינת בני-נות מלאת כנמיות, והגודפת ריח שום, לקחת חלק בטכס הקרבה זה. שים נא את לבך, באיוו קלות נושא אני על כתפי את עוונתי. נוסף לכן, היתה זו אחותי הקטנה היחידה, וכעת איננה עוד. גש נא הלוט, ותשתה משהו להי-קל על מצפונך.“

„תודה. אין את נפשי לשתות כרגע“, ענה טריסדיל.

„יין-השרף שלך“, המשיך השני, בהתקרבו ובהצטרפו לטריסדיל, „הוא איום. סור נא אלי, בזמן מן הזמנים, אל פונטה-רדונדה, ותטעם מהיין-שג-רציה הוקן מברית. אכן, כדאית הנסיעה למטרה זו. הלו! הנה מכר ותיק, אמור נא, טריסדיל, כיצד הגיעך צבר זה?“

„מתנה מידיד“, השיב טריסדיל, „המ-כיר אתה את המין?“

„מכיר היטב. משתייך לסוג הטרו-“

פני תמצאם למאות כל יום בסביבות פונטה-רדונדה. הנה השם על התו הקי-שור לו. היודע אתה ספרדית כל שהיא, טריסדיל?“

„לא“, ענה טריסדיל, כשצל חיוך מר מרחף על שפתיו, „האם השם בס-פרדית?“

„כן. ילידי הארץ מדמים שהעלים המתנועעים כאילו מושיטים יד ומרמזים לעומתך, והוא נקרא בפיהם: — ונטו-מרמה (Vento marme), ומשמעו „בוא וקחני.““

מאנגלית: דוד פגל

שיחות על כנרת ועל כנורות

מאסטרו סרגיי קוסביצקי כיבד בבקורו את עיו גב הרוצה להפך לטנגווד הישראלי. בצלום שמימין נראה הבנין למוזיקה המוקם והולך במקום.

הצילום: נפתלי